

**Ze Zlína na Grossglockner
2020**

Letošní rok 2020 je zvláštní, spousta věcí je jinak, spousta akcí se kvůli Covidu zrušila, od února jsme nebyli v zahraničí. Měli jsme jet v dubnu na tři týdny do Jižní Ameriky. Covid zrušil, ale pro změnu se díky němu vyjasnilo a v naší rodině a i v práci se stalo leccos pozitivního. Dokončili jsme rekonstrukci Šenku a stěhování Eviny ordinace a kanceláří, vše je tak, jak jsme si představovali. Honza dostal druhou šanci a k dnešku má kompletně hotovou ústní maturitu a didaktický test z angličtiny. To je však příběh na jinou knížku.

To, že měsíce necestujeme do zahraničí, se nám mnoho let nestalo a naše přezdívká Hanzelka Zikmund bledne. Původní cykloplán byl jet ve druhé polovině června z estonského Tallinu do Zlína. Plán ze známých důvodů padl.

Přejet kus Rakouska mne napadlo už loni, když jsme se mimo hlavní silnice přes Lackenhof vraceli s karavanem z Hallstattu. Navíc máme kam jet, apartmán v Zell am See je už půl roku opuštěný.

Na Grossglocknerstrasse na kole jsem už jel dvacetkrát, za posledních dvacet dva let jsem vynechal pouze dvakrát. Dříve jsme jezdili pouze od „trafačky“ na úpatí stoupání. Asi před šesti lety jsme začali jezdit z Kaprunu a Zell am See, což je asi o patnáct kilometrů delší, tak proč to letos nezkusit ze Zlína. Navíc lákavé je, že by pro nás mohla přijet Evča a taky si na svém elektro kole krásnou Grossglocknerstrasse vyjet.

Slovo dalo slovo, Jirka dostal na týden opuštěák, připravovat nebylo co, pouze jsme museli doufat, že se zase nikdo nezblázní a nezavře hranice. Trasu jsem naplánoval přes údolí řeky Mur, aby to nebylo krátké a byl tam cestou taky nějaký vršek.

Jirka koupil na poslední chvíli nové tašky, ty staré nechal loni ve Francii, přibalili jsme i netradiční zavazadlo – roušku.

Plán byl jednoduchý. Sejdeme se v pátek u Máčů a jedeme. Žádné velké a „slavnostní“ loučení, jak bývalo zvykem, ani žádná pijatka v letadle, den před první etapou. Čtvrtek 13. srpna byl jako každý jiný všední den. Já jsem měl navíc již několik měsíců naplánovanou kontrolu své loni bolavé a zanícené nohy u MUDr. Hnátky. Důsledky v podobě léků na ředění krve stále trvají, takže další nové zavazadlo byla týdenní krabička s léky. Tu jsem přibalil jenom já.

Vyjíždím opět s drobným zdravotním problémem, vyhrzlou ploténkou a problémy s pravou hýždí a tříselem, které mi již od půlky června neumožňují běžet. Bolí to jako čert, při běhu a občas při chůzi a trochu tahám nohu za sebou. Naštěstí na kole je problém minimální, jak se nožka zahřeje, je vše ok. Jenom bych potřeboval dámské kolo. Pravou nohu přes sedlo nepřehodím, bolí a z druhé strany, jak jsem ke svému velkému překvapení zjistil, na kolo za jízdy nasedat neumím. Řeším to nasedáním z vyvýšených míst (lavička, obrubník) nebo téměř položením kola, což je s taškami trochu komplikace. Nevadí, hlavně že jedeme. Už se oba, jak jsme si vzájemně přiznali, hrozně těšíme.

14.8. první etapa – Zlín-Zaječí 112 km

Loučím se s Evčou a vyjíždím z domu po deváté hodině. Víím, že na sebe musím dávat pozor, už jsem starší člověk a na Jirku mám prý taky dávat pozor, říkala jeho matka. Než jsem dojel k Máčům, upadla mi špatně připevněná taška a málem jsem se srazil s paní s kočárkem. Nedlouho na to se mi rozpadly moje clíc brýle a to bylo vše. Žádný další technický problém celou cestu až do Zell am See už jsem neměl. Jirka mě čekal u Máčů a snažil se mi dovolat vysílačkou. Malé modré vysílačky jsou též novinkou tohoto ročníku. Vysílačku jsem při balení přibalil, ale ráno si na ni vůbec nevzpomněl.

Cestu do Otrokovic a Uherského Hradiště známe již z paměti, je to pořád trochu z kopce a po rovině a kolem Baťova kanálu, na kterém je pořád nějaký pohyb, takže žádná nuda. Od Moravy jsme zahrnuli směr Nedakonice a Polešovice. V Polešovicích jsem byl před více než čtyřiceti lety na prvním koštu vína. Dopadlo to nevalně a od té doby se traduje, že rozlišuji víno pouze na bílé a červené. I přes důstojný trénink se tohoto stigmatu mezi kamarády nemohu od té doby zbavit. Hned jsme si měli s Jirkou o čem vykládat (babiččina krabička). U Polešovic to začalo trochu stoupat, první vinné sklípky, první vinice. Tady mi Jirka taky poprvé ujel. Jsem však rozhodnut se v žádném případě nenechat vyprovokovat k jakémukoli soutěžení, je to nerovný boj i pro mou ploténku. Následovaly okresky jižní Moravy s minimálním provozem, ne úplně po rovině a chvíli po písčité cestě, kde hrozil pád z nedostatku rychlosti. Objeli jsme Kyjov a po cyklostezce se kousek vrátili do Vinařství u Dufků, kde jsme byli pro změnu na poslední ochutnávce s našimi spouštěnateli z Austrálie 2019. Ochutnávka tentokrát dopadla báječně.

Luboš Dufek nebyl doma, prodával asi někde víno. Dali jsme si kofolu a dobrou polívku a jeli dál. Byla to už naše druhá krátká zastávka na pití v této etapě. Bylo pěkně horko. Předpovídali však přívalové deště a bouřky na území celé ČR. Pokračovali jsme přes známé vinařské vesnice Čejč, Čejkovice a hlavně kolem vinných sklepů ve Vrbicích. Tam je to srdcovka. Vrbice jsou v půlce půlmaratonu, který jsme s Jirkou již třikrát běželi a na místním kostele jsou hodiny, podle kterých dokážu odhadnout výsledný čas. Byl jsem překvapen, jak je trasa půlmaratonu členitá, nahoru dolů. Při běhu to zdaleka tak nevnímám.

Ve chvíli, kdy píši tyto řádky, je již na sto procent jisté, že se letos do Vrbic jako běžec nevrátím. Na kole však Jirku půlmaratónce rád podpořím. Před Vrbicemi byl dnes nejdelší kopeček a potom už to bylo až na malé stoupání u Velkých Pavlovic a do Zaječí skoro pořád z kopce.

Na rovinaté jižní Moravě jsme dnes nastoupali 850 výškových metrů a já jsem si báječně etapu užil. Kromě stoupání od stolu v hospodě, které trochu v tříse bolí, nenám žádný problém.

Na vrcholku kopce v Zaječí jsme zaparkovali v hospůdce Bouda a s velkou chutí šoupli tři piva. Krásně při tom zapršelo, ale nám to bylo úplně jedno. Zase po roce zažíváme ten nádherný pocit ujeté etapy, tentokrát dostatečně dlouhé. Nečeká nás již nic jiného, než pivo, sprcha, dobrá večeře a odpočinek. Já si tentokrát nevezu nic než telefon a psaní deníčku si zjednodušuji jeho namlouváním.

Bydleli jsme v krásném penzionu ve vinařství u Herůfků, kde jsme si báječně pokecali s paní majitelkou, taky cyklistkou a manželským párem z Ústí nad Labem. Příjemné to bylo hlavně pro to, že jsme sklízeli obdiv za naše vyprávění, co už jsme na kole projeli a zažili. Dvojka vína byla také výborná.

Jirka toho se mnou během etapy namluvil víc než za celý rok. Normálně se se mnou skoro nebaví, ale jak sedl na kolo pusu nezavřel. Probrali jsme spoustu témat a já jsem byl moc rád, že si se mnou má pořád ještě co říct. Akorát asi při tom musí hýbat nohama. Při běhu to nejde, to mu nestačí.

15.8. druhá etapa – Zaječí -Tulln an der Donau 97 km

V penzionu jsme si dali bezvadnou snídani. Paní domácí si nás vyfotila a vyrazili jsme z kopečka směr dolní nádrž jezera Nové Mlýny. Poprchalo, bylo to z kopce a my jsme neopomněli vyfotit mamutí vinařství U kapličky, která je včetně diskotéky a ruského kola největší atrakcí široko daleko. Točili se tu filmy Bobule s báječným pánem vinařství Václavem Postráneckým. U Nových Mlýnů mi Jirka ukázal, kam již druhým rokem jezdí s Elčou pod stan. Mezi Novými Mlýny a Mikulovem je kopeček asi se stometrovým převýšením. V Mikulově Jirka píchnul, takže zatím co on opravoval, já jsem si dal báječnou kávu. Potkali jsme tam dva podobně vybavené cyklisty, jako jsme byli my. Jeli z Aše do Bratislavy po cyklostezce Železné opony, po které jsme s Jirkou při objezdu Čech před třemi lety taky jeli. V Mikulově byly davy lidí, tak jsme rádi vypadli směrem Laa an der Thaya. Přes hranice jsme jeli stejnou a následně téměř stejnou trasou jako před třemi lety, akorát opačným směrem. V Laa an der Thaya jsme nepotkali skoro živáčka a tak tomu bylo až do Tullnu. Za Laa jsme zahrnuli na okresky, kde jsme dlouhé kilometry potkali jenom dvě polská auta. Přejeli jsme dva vrcholky, kdy ten vyšší byl 350 metrů nad mořem. Nejezdila auta, nebyly však otevřené ani žádné hospody a obchody. Pití jsme měli dost a posezení v lese u kapličky a pár sušenek nebylo též k zahoezení. Lesy jsou v Dolním Rakousku krásné, smíšené a žádný kůrovec. Na posledním kopečku bylo zřejmé, že se opět smráká. Sjeli jsme do vesnice Grossnugl, doufajíce, že se najíme. Nenajedli, hospoda zavřená, aspoň vodu do bidonu nám nechali naplnit. Do Tullnu zbývalo nějakých třicet kilometrů a začalo lít jako z konve. Jirka i kroupy viděl, já ne. Déšť byl vydatný, ale ne dlouhý. Já, starší člověk, jsem poté v zájmu zachování zdraví musel kompletně převléknout svou horní polovinu těla. Mile nás překvapilo, že do našich nových tašek (já jsem je koupil už loni) vůbec nezatéká. Kousek před Tullnem jsme museli absolvovat asi pět kilometrů po hlavní, nebylo to moc příjemné a následoval most přes Dunaj. Trošku na nás někteří nepříjemně gestikulovali, nějak jsme nezaznamenali cyklostezku na druhé straně mostu. Penzion jsme měli rovnou na náměstí, kde bylo otevřeno pár restaurací a konečně lidé. Výborně jsem si pochutnal na Wiener Schnitzelu a pak zmrzlině s malinami. Trošku jsme se prošli, resp. já jsem prokulhal pěkné nábřeží Dunaje a ještě si dali kousek chobotničky a dvě pívka.

Celkem jsme splnili předepsanou normu u etap kolem 100 km a čtyři piva. V hospodě na nábřeží jsem okopíroval myšlenku, jak vyřešit krycí desky sudů na dvoře v Šenku. Už je realizováno, vodovzdorná překližka a sklo, moc pěkné.

Cyklistika byla dnes opět báječná, žádný problém a vůbec netuším, proč mne dříve tak bolíval zadek. Buď je to věkem nebo tím, že mám menší sedlo, než v dobách co, jsme s cyklocestováním začínali. Obecně už máme vše, dříve problematické, krásně zvládnuté. Věci z kola odneseme do pokoje v jedné dávce, tam se nehádáme o zóny, Jirka se sprchuje první, do tašek neteče, občasné rozdíly ve výkonosti do kopce a komunikaci jsme vyřešili vysílačkami, prostě si to báječně užíváme. Dnes mi tachometr nahlásil převýšení asi 800 metrů.

16.8. třetí etapa – Tulln an der Donau-Gaming 102 km

Dnes jsem kvůli problémům s ploténkami resp. bolestí nohy, moc dobře nespal. Hodinky však píší, že jsem se přes noc nabil na 93 procent, tak není co řešit. Z Tullnu vyjíždíme po tradičně dobré a vydatné snídani za mírného deště, který vystřídalo za chvíli sluníčko. Bylo mi horko a zastavily nás až vlakové závozy. Sundal jsem zbytečnou pláštěnku. Opět jsme se pohybovali směr Sankt Polten po velmi kvalitních okresech s nulovým provozem. V místních vesničkách stále ještě míváme vinné sklípky. Přesně ve středu Dolního Rakouska jsme narazili na veliké pole marihuany. Stačila jedna fotka Honzovi a hned jsem se dozvěděl, že se jedná o technickou verzi ke kouření nevhodnou. Překvapením byl i nulový provoz na hlavní silnici. Než postavili dálnici, možná po ní něco jezdilo. My jsme po ní jeli deset kilometrů do St.Poltenu. Těsně před městem jsme se zastavili u benzinky, něco málo nakoupili a až pak si uvědomili, že jsme dovnitř bez roušky vkročili. Nikoho jsme tím evidentně nerozčílili. Na malém, asi centrálním náměstíčku v St.Poltenu, jsme spočinuli v pravé poledne dobrou tři čtvrtě hodinku. Já jsem si pochutnal na své oblíbené kávě laté a Jirka na čaji. Lidé i bicykly se pohybovali po náměstí všeho druhu a stáří. Všichni vypadali velmi spokojeni. Za městem jsme odbočili směrem na jih, podjeli dálnici A1 a zase si užívali prázdných okresek nebo cyklostezek a malebných vesniček uprostřed kukuřičných polí. V jednu chvíli byla cyklostezka trochu hrbatá a paralelní silnice s krásným asfaltem a žádným provozem. Disciplinovaně jsme jeli po cyklostezce. Pořád jsme mírně stoupali. To mám rád, mírná stoupání (do 3%) jsou ideální pro tempaře jako já. Nemám problém stačit Jirkovi, i když za to trochu vezme. Pak to bylo trochu víc do kopce, makal jsem jak o život a pořád stačil. Dlouhý sjezd, vesnička a děsný krpál před námi. Nebyl extrémně dlouhý necelých šest kilometrů, ale jeden úsek extrémně prudký. Nezbylo mi, než poprvé přehodit na Kašpárka. Jirka disciplinovaně do vysílačky nahlásil zdolání vrcholu a pár minut si počkal. Následoval prudký sjezd do okresního městečka Scheibbs, kde byla otevřena jedna restaurace, ale nabídlí nám jenom pití. Hlad už jsme měli, ale zásoby už jsme žádné neměli, kromě balíčku rozinek. Ze Scheibbsu to bylo do Gamingu už jenom čtrnáct kilometrů, lehce do kopečka, ale po pěkné cyklostezce. Už mockrát jsme tudy jeli v zimě na lyžování v Lackenhofu, kde jsme měli přes zimu deset let karavan. Vždy jsem si říkal, že po této cyklostezce bych rád jednou jel. Další drobný sen se mi tímto splnil. Penzion ve středu Gamingu jsme našli, Jirka za rok našpřtanou němčinu zase nepotřeboval. Majitel byl z Liberce a poslal nás do hospody k paní z Brna. V brněnské hospodě jsme si báječně pochutnali. Dnes to bylo zase přes 800 výškových metrů. Prvních 70 kilometrů jsem se cítil báječně, pak jsem to trochu ve snaze stíhat Jirku do kopce přehnal a kopeček před Scheibsem mi moc nechutnal. Závěr do Gamingu, po krátké přestávce, už mi zase chutnal. Dnes jsme oba konstatovali, že třetí den už nějakou únavu cítíme, ale většinou nás zcela přejde po čtvrtém pivu. Starobrnno bylo tentokrát velmi výživné a účinné.

17.8. čtvrtá etapa – Gaming-Eisenerz 71 km (v plánu bylo 103 km)

V Gamingu jsme se od pana domácího dozvěděli, že v sobotu a neděli byl v Rakousku církevní svátek, tak možná také pro to ten klid na silnicích. Také jsme se dozvěděli o co lépe a rychleji pomohla rakouská vláda turistickému ruchu a hoteliérům, než ta naše nemešla. Ráno jsme se probudili do slunného dne bez mráček a těšili se na pár kopečků a naplánovaný závěrečný sjezd dnešní etapy. Stihli jsme vyjet do 9:30 i přes to, že Jirka musel ráno pracovat a telefonovat. Do Lunz am See (kde jsme loni jezdili s Elčou na padelboardu) jsme na radu pana domácího jeli sice po delší, ale vedlejší silnici.

Bylo to pětikilometrové stoupání krásným lesem po okresní silnici. Na rozdíl od původně plánované hlavní jsme potkali dvě auta. Do Gostlingu to bylo opět po krásné cyklostezce a dokonce i mírně z kopečka. Mazali jsme pěkně rychle. Za Gostlingem to bylo zase do kopce až k odbočce na známé lyžařské středisko Hochkar. Potom zase z kopce k vodácké řece Salza. Řeku jsme přejeli a zase nad ní vyjeli. Na čtyřicátém kilometru byla pěkná horská hospůdka, opět s českým číšníkem. Dali jsme přestávku, pití a polívku. Zpět k řece a pak zase do pěkně prudkého kopce. Vyjel jsem ho stejně rychle jako Jirka. On si však stačil v tom čase odskočit se vy..... Ještě ze zmíněné hospůdky jsem telefonoval Evči a chválil si počasí. Během sjezdu k řece Enns ze zatáhl a začalo pršet. Pršelo dalších dvacet kilometrů, které byly prakticky pořád do kopce. Jirka někde přede mnou. V hlubokém horském údolí vysílačky evidentně nefungovaly. Jirka seděl na autobusové zastávce ve městě Eisenerz, za kterým nás čekalo pět set metrové převýšení. Lilo jako z kove. Zastavili jsme v místním autosalonu – restauraci. Asi z nás měli velkou radost, byli jsme totálně promočení. Porada byla krátká, ale s jasným výsledkem. Zítra to bude delší a dnes musíme sehnat nějaké ubytování. Hory před námi byly kompletně zahaleny v mlze. Ubytování sehnal Jirka v místním Gashofu. Na večeri jsem si dali opravdu čerstvého pstruha a pak zmrzlinku s dyňovým olejem, báječné. Piv bylo asi tentokrát pět, bylo víc času.

18.8. pátá etapa – Eisenerz - Murau 122 km

Včera jsme se báječně večer najedli, já jsem si dal prášky na bolest a stejně báječně jsem se i vyspal. Večer pršelo, v noci lilo, ráno zase pršelo. Věděli jsme, že dnes nehledě na počasí musíme ujet přes 120 kilometrů a doufali, že přestane pršet. Vyčkávali jsme. V devět přestalo pršet. Vyjeli jsme. Devět nula pět zase začalo pršet a ne málo. Začali jsme do osmi a půl kilometrového kopce vedle obřího dolu s pětisetmetrovým převýšením. Pršelo celou dobu. Půlka cesty byla na vysutém mostě a do údolí bylo tentokrát dobře vidět. V těchto situacích mi úplně nedělá dobře jet při kraji, hrozí pád z nedostatku rychlosti. Silnice byla krásná s dvěma pruhy, takže auta cyklistu jedoucího sotva pětikilometrovou rychlostí měla kudy objíždět. V takovém stoupání jsou tašky cítit. V sedle Prabichl ve výšce 1225 metrů mne Jirka nečekal, nebylo se kde skrýt před deštěm. Jel jsem dál, už z kopce a on pořád nikde. Nebýt vysílaček, tak jsem ho minul. Čekal v dolní stanici lanovky kousek pod sedlem. Nikde nikdo, jenom jedna místní pracovnice se asi trochu divila, co jsou to za blázny v takovém počasí a na kolech. Převlékl jsem se komplet do suchého, dokonce sportovní kalhoty co mám na odpolední parádu jsem si na sebe vzal. Kromě obrovského lomu byl na vrcholu k vidění památník především maďarským Židům, kteří v lomu pracovali a pak je tam všechny nacisti zmasakrovali. Z kopce to jelo samo, ale byla zima. V nejbližším městě Trofaiach jsme zastavili u supermarketu na kávu a Jirka tradičně na čaj. Pod kopečkem už nebyla taková zima jako na hoře. Sjeli jsme k lehce rozvodněné a tudíž hnědé řece Mur a vydali se proti jejímu proudu, zákonitě po rovině a trochu do kopečka po místních okresech. Kolem řeky vede značení cyklistické stezky R2, která si občas laškovně odbočí na ještě menší okresky, ale ty bývají často do kopečka. Volili jsme vždy výškově snadnější variantu a díky tomu jsme si cestu asi o deset kilometrů prodloužili. Navíc jsme každou chvíli stáli, protože Jirka řešil pracovní e-shop Manufaktury, který opět není hotový v termínu. Jeli jsme přes Zeltweg, kde se jezdí F1, ale o známky nějakého okruhu jsme ani nezavádili. Pak jsem Jirku donutil trochu zahrnout do Judenburgu, kde jsem očekával restauraci. Centrum bylo na kopci a tam se nám nechtělo. Hospodu jsme našli asi až třicet pět kilometrů před cílem. Byl to hotel pro rodiny s malými dětmi v pohádkovém duchu. Kávu a kolu měli i pro dospělé. Do Murau jsme pokračovali svižným tempem, bohužel chvíli i po hlavní. Já jsem vzpomínal, jak jsme tu byli před dvaceti osmi lety na lyžích. Jeli jsme kolem odbočky k vlečkům, kdy jsme všichni poprvé zkoušeli snowboard. Těsně před Murau byl na stezce krátký, ale pěkně prudký kopeček. Jirka jel na Kašpárka a já ne, malé povzbuzení. Do Murau jsme přijeli asi o půl sedmé. Městečko je historické, krásné, hotel byl taky pěkný. Bohužel při odnášení tašek mi ujela noha na schodech a dva jsem prošlápl bolavou nohou. Pěkně to bolelo a do místního pivovaru, jsem se sotva dokulhal. Obligátní čtyři piva, výborný guláš a vanilková palačinka mi utrpení výrazně zmírnily. Jirka pak ještě koupil v místní Pivní pohotovosti dvě lahvová piva o obsahu 0,7 litru. To už bylo nad mé síly, spánek mne přemohl prakticky okamžitě, jak jsem ulehl. Dnes jsme nastoupali přes 1400 metrů.

19.8. šestá etapa – Murau-Obertauern 62 km

Murau je ve výšce asi 800 metrů nad mořem a náš dnešní cíl byl ve výšce 1750 metrů nad mořem a něco málo přes šedesát kilometrů daleko. Prakticky jenom dva kopečky. Vyjeli jsme až těsně po desáté po výborné snídani. Pokus držet se cyklostezky jsme vzdali hned na začátku, protože jsme se dívali zbytečně ze shora na prázdnou hlavní silnici. Navíc nebyla úplně hlavní a do městečka Tamsweg uprostřed etapy vedla ještě jedna hlavnější. Cesta vedla údolím chvíli po rovině, chvíli do kopce, chvíli do většího kopce. Na jednom z těch prudších mě předjel pán na rukokole, naštěstí jsem zaznamenal baterku, pak mne předjela skupina asi dvaceti důchodců na elektrokolech. Hrbil jsem se a dřel v tu chvíli jako Bulhar, oni seděli vzpřímeně a vesele mne povzbuzovali. Protože se vždy na kopečku čekali a já jsem jel dál, stalo se mi za cestu celkem třikrát. Seděli na kolech hrozně, někteří byli oblečení hrozně, ale tvářili se, že jedou Tour. Poté mne předjela bezhlučná Tesla a nakonec pán na normálním kole, ale s protézou místo pravé nohy. Důchodci se evidentně tvrdě pracujícím kolegou bavili, ale do městečka Tamsweg dojeli, když už jsme seděli v hospodě. Z kopce před městem jsme byli rychlejší. Pro ně přijel obrovský autobus s přívěsem na kola a nás čekala druhá, horší polovina etapy. V hospůdce jsme poseděli něco přes hodinu, Jirka zase řešil Manufakturu a dobrý salát jsme si chtěli v klidu vychutnat. Vyjel jsem trochu dřív, málem se vydal zcela špatným směrem a ve vesnici, asi po deseti větrných a ne moc příjemných kilometrech, jsme se málem minuli. Já jsem jel po hlavní silnici on vesnicí. Vysílačku jsem měl vybytou. Na vrchol chybělo dvacet kilometrů a kopec pořád mírný. Sluníčko svítilo, modrá obloha, krásná příroda, super silnice, minimální provoz. Jenom mi při tomto mírném stoupání pořád nevycházely kilometry kontra výškové metry. Pořádný kopec začal asi sedm kilometrů před cílem a byl opravdu prudký. Místy hodně přes deset procent a občas tunelem proti lavinám. První talíř jsem přehodil, ale na Kašpárka ne. Při následné diskuzi s Jirkou jsme se shodli, že jsme jeli na stejný převod, což mne potěšilo. Já jsem vrtěl nohama pomaleji. Cedulka Obertauern u prvních hotelů a lanovek byla dobré znamení, jenom náš hotel byl ještě kilometr a půl do docela prudkého kopce a dalších patnáct minut šlapání. Jirka už byl v tu dobu nahoře. Jirku ležícího a sluníčko na lehátku jsem minul, ale chybu, abych jel z kopce a pak se vracel zase do kopce, jsem neudělal. Na lehátku jsme chvíli poleželi a včerejší nevypité pivo dopili. Nahoře bylo krásně, ale mrtvo. Pěkný hotel a otevřená byla jediná americká restaurace s dobrým jídlem a už horším pivem. Gurmánský zážitek jenom zvýraznil náš dnešní úžasný cyklozážitek. Dnes jsme nastoupali jenom 1300 výškových metrů, míň než včera, ale na poloviční trase. Báječně jsem se vyspal, kyčel nebolela vůbec, jenom zátěž posledních dnů trochu naštvla moje koleno, které nad ránem začalo bolet a budilo mne. To už mám vyzkoušené, že není žádný problém, rozhybe se po pár kilometrech šlapání, jenom v posteli to nejde zařídit.

20.8. sedmá etapa – Obertauern-Zell am See 84 km

Dnešní cíl byl pro změnu o tisíc metrů níž než start. Letošní cyklovýlet byl krátký, ale jako každý jiný měl poslední etapu. Na hoře bylo trochu zima, z prudkého kopce to bylo deset kilometrů. Projeli jsme lyžařskou oblast Flachau přes Radstadt, Flachau, Wagrain, každou chvíli z kopce. Ve Wagrainu jsme poseděli na zahrádce restaurace a zrovna, když jsem si říkal, jak to všechno klapě, tak jsem si vyměnil pár hovorů s Honzou a Evčou. Nebyla mezi nimi úplně synergie. To je však příběh do jiné povídky. Z Wagrainu jsme zase z kopce zamířili přes Sankt Johan im Pongau do Taxenbachu. Chvíli to vypadalo na Jirkův tradiční úlet většinou v závěru, ať už to je za námi, klidně jedeme po hlavní a jak v těchto chvílích říká – cesta jako cesta. Naštěstí dostal rozum, prodrali jsme se nějakým staveništěm a byli jsme na cyklostezce, jejíž začátek v St. Johanu jsme minuli. Chvilími jsme jeli po krásné cyklostezce kolem řeky Salzach, pak jsme se chvíli úplně hlavní nevyhnuli, tunely jsme objížděli po zbytcích staré silnice, když tu ještě tunely nebyly. Totéž se týkalo jednoho kopce na hlavní, ten jsme objeli po staré cestě kolem řeky. Dojezdové pivo jsme si dali už v Taxenbachu, kde jsme letos v zimě platili s Jirkou oba pokutu za rychlost. Do Zell am See jsme jeli již místy, která dobře známe z našich cest za skvělým lyžováním v Zell am See a Saalbachu. Cestou u jednoho tunelu je nevěstinec, ze silnice vypadá hrozně, na kole z druhé strany docela pěkný domek a evidentně hosty měli.

Zase jsem chytřejší. Cestu z Brucku s pohledem na sjezdovky v Zell am See jsme si báječně užili a vychutnali. Pouze vlak nás na přejezdu pět set metrů před cílem zastavil. Pivo jsme dali, ještě než jsme se ubytovali, v sousedním hotelu. Bylo báječné, stejně tak jako výborný řízek k němu. Dnes byl příjezd méně pompézní než jindy, tentokrát nemáme ani odjezdové ani dojezdové společné foto. Dík a potřesení rukou v cíli jsou však důležitější a s Jirkou to bylo již tuším po dvanácté. Večer přijela Evča a začala dovolená.

22.8. Osmá etapa – Grossglocknerstrasse 62 km

Na výročí okupace naší vlasti Rusákama jsme odpočívali každý po svém. My s Evčou cachtáním se v Tauernspaa, Jirka výletem lanovkou a malou procházkou. Regenerace byla potřeba i kvůli plánu na sobotu.

Na Grossglocknerstrasse jedu, tuším, po dvacáté první. S Evčou celou trasu poprvé. Dobili jsme jí baterky a tiše doufali, že vydrží. Nevydržely. Celkem je to nahoru 31 km a z toho 19 do velmi prudkého kopce. Celkové převýšení 1700 výškových metrů. Šest a půl kilometru před konce ještě baterka Evče trochu pomáhala, ale poslední tři kilometry a cesta zpět už byla bez pomoci. Mákla si pěkně, tepová frekvence na hraně, ale vyjela. Gratuluji. Tentokrát mi dal Jirka na cestě od „trafačky“ asi půl hodiny. Nerad si to připouštím, ale asi věk hraje roli, navíc Jirka je v nejlepší formě a na rozdíl ode mne poběží v září Festivalový půlmaraton. Já jsem nahoru vyjel úplně v pohodě, dokonce na těžší převod, než normálně a báječně jsem si ten více než tříhodinový zážitek na posledních devatenácti kilometrech moc užil. Bylo krásně, svítilo sluníčko. Asi deset minut po mém výjezdu se přihnaly předpovídané mraky a po pár pivech a zase dobrém řízku jsme mazali domů. Závěrečná dojezdová louka už nebyla tak příjemná jako předevčírem, přšelo. Cestu nahoru již za ty roky znám z paměti. Po loňském zážitku s výjezdem na Mt.Ventoux ve Francii musím konstatovat, že ve Francii je kopec o hodně horší. Nejsou na trase zatáčky, v kterých si lze aspoň na chvíli oddychnout a asi je místy prudší.

V kontrastu s tím, jakou momentálně prožíváme bláznivou dobu a co za zběsilosti se děje v naší rodině, tak naše cestování dopadlo báječně a krásně jsme si ho užili. Ujeli jsme něco mezi 710 a 715 kilometry a pár pěkných vršků přejeli. Počasí nám dalo ochutnat od každého trošku, na což se též dobře vzpomíná. Já jsem bez problémů vydržel tentokrát druhou bolavou nohu a určitě nebyl v ohrožení života jako loni. Toho jsem si byl moc vědom. S Jirkou jsme si tradičně rozuměli, akorát nevím, jestli to nebylo naposledy. Pokud ano, tak věřte, že můj věk není hlavní faktor. V nejhorším vymyslím něco ještě kratšího, kam vydrží baterka a třeba ukecám Evču. Pokud zdraví a blázelec ve světě dovolí, já určitě příští rok zase pojedu.

Dík všem za podporu.

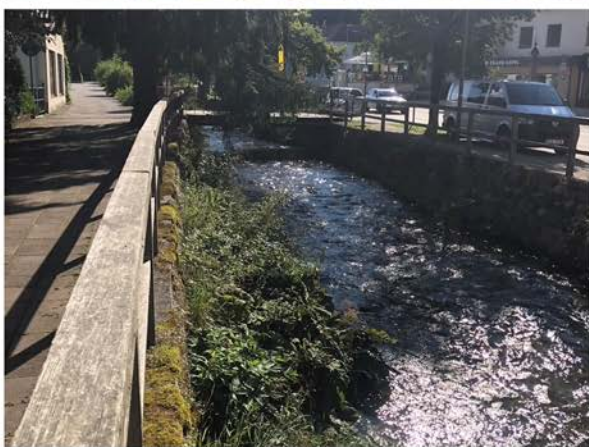

1.etapa - 14.8.2020 - Lípa - Zaječí - 115 km

Vstávám před osmou z vlastní postele. Dneska žádná před výjezdová kocovina, asi začínám rozumět.

Vyrazím po skvělé snídani od manželky okolo deváté. V půl desáté máme sraz s otcem u Máců. Přijíždím první a čekám pár minut. Otec dorazí a přichází s rekapitulací svých zdravotních problémů. Po stavu blízkému úmrtí z minulého roku dneska přišel s tím, že má "jen" vyhrzlou ploténku a už známou artrózu pravé kyčle. Hodí se říct: zas simuluje...

Jedeme po známé a stokrát projeté stezce do Otrokovic a následně podél Moravy do Hradiště. Za Uherským Hradištěm uhýbáme více na západ, než je zvykem. Jedeme vesničkami, ani nám to nepříjde a máme 40 km. Ještě trochu popojedeme a na 50 km se zastavíme ve vesnici Polešovice. Dáme kofolu a tyčky. Krásný.

Vyrážíme dál jižní Moravou. Občas máme trochu techničtější úseky na písku, občas si trochu zajedeme. Na 80 km se zastavíme ve vinařství u Dufků v obci Mistřín, otec tam někoho zná, ale pán není doma. Dáme si čočkovku a kofolu. Za Mistřínem začínají malé kopečky. Míříme do Čejče a následně Čejkovic.

A najednou jsme na půlmaratonu z Velkých Bílovic. Před námi zadní část kopce Čejkovický Tourmalet a my po jeho vyšlápnutí jedeme po trase běhu. Na kole je to prostě jiné...

Mineme Vrbice a míříme do Velkých Pavlovic. Odtud se dostáváme přes kopeček, dálnici a už jsme jen 5 km před Zaječím.

Chvilí jedeme po staré břeclavské silnici a po vyšlápnutí malého kopečku jsme v Zaječí.

Na návsi sedneme do Boudy. Místní nálevna mě baví, opilci a lidi z autobusu jdou přímo na pívko. Ubytování máme v krásném Penzionu u Herůfků. Bohužel nevaří, jdeme vedle, ale večer sedneme s dalšími hosty a paní domácí. Pěkně je na Moravě.

2.etapa - 15.8.2020 - Zaječí – Tulln an der Donau - 97 km

Zdají se mi divné sny z horka. Ale do rána to nějak doklepu a cítím se i docela odpočatě. Vstávám před osmou. Těšíme na snídani a docela se podivujeme, že nás nerušila ubytovaná skvadra, co v penzionu zapíjela nějakou předsvatební, svatební nebo posvatební slavnost.

U snídani dáme ještě řeč s paní domácí a u výjezdu si nás i fotí. Z včerejšího rozhovoru jsem pochopil, že se taky občas vydá s taškami na cesty...

Vyrážíme za lehkého deštíku směr Nové Mlýny a Mikulov. Před Mikulovem se před námi zvedá kopeček, ale my se s ním umíme poprat. Okolo desáté jsme v Mikulově a mě uchází zadní duše... takže povinné kafe a výměna. Otec sedí v kavárně a čumí do mobilu a já si hraju na „pit stop“. V Mikulově je strašně moc lidí. Vyrážíme z Mikulova před jedenáctou.

Dále jedeme směr Laa and der Thaya (nebo taky Thaa an der Laaya, jak poznamenal vtipně otec). Dalších 20 km docela letíme, krásna rovná cesta, příjemný asfalt a déšť už taky ustal. Z Laa se vydáváme směr jihozápad do místních vesniček. Jak posléze zjistíme, taky úplně mrtvých vesniček... žádný servis, žádné občerstvení, nic.

Drobným osvěžením, doslova, je přehánka i s kroupami, která se přes nás přežene. Já jsem mokrá úplně, ale nemá cenu se převlékat. Otec si kvůli zádům převléká horní půlku. Toto jsou momenty, kdy oceňujeme nákup nových vysílaček... dřív bychom po sobě řvali a naháněli se a vyčkávali, teď stačí zahlásit do přístroje.

Překováváme malé kopečky a sjezdy, v jednu chvíli se nám postaví do cesty i 12% stoupaní na pár metrech následované hřebenovkou. Pro zpestření si dáme na jednom kopečku půl balení sušenek.

Do Tullnu dorazíme přes velký most přes Dunaj okolo půl páté. V ubytování čekáme asi pět minut a můžeme se ubytovat.

Dáme si sprchu a vyrazíme na jídlo, máme oba hlad. Otec futruje řízek a já vepřika na cibuli. Pak se jdeme projít ještě k Dunaji a spát. Další etapy jsou už předalpské.

3.etapa - 16.8.2020 - Tulln - Gaming - 101 km

Dneska se otec snažil se svými tělesnými projevy opravdu přehlušit hluk města. Celou noc vzdychal, hekal, vstával, záchodoval, pochodoval... prý zas bolí nožička.

No nic, vstávám okolo 7:45. Kouknu ven a z našeho malého průhledu do dvorku je vidět jen olověná obloha. Jak to vidím, tak se mi vybavuje, že vlastně celou noc pršelo.

Dáme si snídani dobrou, výživnou, rakouskou. Vyjždíme po deváté, zastávka u bankomatu, pak míříme směr St. Polten. Jedeme zemědělskou krajinou, všude překvapivě kukuřice, čekal jsem víno. V jednu chvíli se vůně změní, a ejhle pole s konopím. Prvních 40 km jedeme po úplné rovině s lehkým větříkem v zádech. Do St. Poltenu dorazíme okolo půl dvanácté. Sedneme si na Hauptplatz a dáme si čaj a kafe. Posedíme do půl jedné, chvíli debatujeme, jíme a čumíme do telefonu.

Vyrazíme na jihozápad, vesnička střída vesničku, dorf střída hal a ten střída hof. Okolo čtrnácté hodiny se před námi zvedne slibovaný kopeček a šlapeme nějakých 200 m výškových směrem k nebi. Na vršku asi pět minut čekám. Ale díky vysílačkám máme absolutní přehled. Nebo spíš otec se doptává na každý orientační bod. Pak spadneme do vesnický Scheibbs. Už nám zbývá posledních 14 km. Sedneme do hospody, mají jen nápoje. Ale to nám nevadí, nakoupili jsme si zásoby v St. Poltenu u benzinky.

Poslední kilometry jsou lehké stoupaní celých 14 km podle říčky Erlauf. Dorazíme před pátou. Drobným překvapením je pro nás, že majitelem penzionu je Čech. Chvilí splkne a jdeme na pivo. Taky české, do české hospody nedaleko.

4.etapa - 17.8.2020 - Gaming - Eisenerz - 70 km

Ráno jsem krásně vyspaný, měli jsme otevřená okna, od hor vál příjemný vánek a usnuli jsme poměrně brzo. Ráno vstaneme, provedeme očistu a valíme na snídani, po snídani si musím dát hodinku práce, něco málo telefonátů a pak můžeme vyrazit. Vyjždíme ještě v dobrém čase, okolo půl desáté. Hned za Gamingem uhýbáme z hlavní cesty a jedeme po stezce drobet delší trasou, ale za to o hodně příjemnější. Okolo lesy, krásný hladký asfalt, žádný provoz. Pár minut nahoře čekám na otce. Pokračujeme dál, převážně z kopce, občas se nám postaví kopeček do cesty. Na 40 km jsme se zastavili v restauraci na porci polévky a kolu. Obsluhuje nás opět Čech. Sluníčko svítí.

Jedeme dál, ale počasí se nějak kazí. Pomalu se blížíme ke kopci nad městečkem Eisenerz. Pod ním je velký, strašidelně vypadající důl. Jak se k němu blížím, tak začíná pekelně pršet a vrchol se zatahuje mlhou a mraky.

V městečku si sednu v dešti pod zastávku MHD a čekám na otce. Po drobné komunikaci na telefonu a vysílače se asi za patnáct minut objeví. Venku lijí jako z konve. Sedneme do hospody a dáme si další polévku. Počasí nevypadá na pokračování. Seženeme ubytování v městečku a zrušíme ubytko v Leobenu.

Ubytování jsme si našli v nedalekém hostinci, paní je trochu nevrlá už na vstupu, ale má ubytování a má pivo. Dnešní etapu tedy ukončujeme trochu dřív, ale vzhledem k dešti, který trvá až do pozdních večerních hodin, je to asi dobře. K večeri jsme si dali pivo a pstruha, snad čerstvého z místních průzračných řek.

5.etapa - 18.8.2020 - Eisenerz - Murau - 121 km

Noc je krásná, v horách je krásný chladný a vlhký vzduch. Jenže dneska v noci je vlhčí i tím, že prostě až do rána prší. Celou noc se přemlouvám, že se to určitě vyprší a ráno bude jasno. No, nebylo. Už asi po patnácté stejná teorie a ani jednou nevyšla.

Původní výjezd byl v 8:30. Vzhledem k dešti to tak nějak natahujeme. Nakonec vyjždíme okolo 9:15. Venku chvíli vypadlo zavlažování, a tak je čas vyjet. Ale asi po pěti minutách se to zase rozjíždí. Normálně bych řekl "krásný zahradní deštík". Hmmm jen nebýt na kole. Hned za městečkem se zvedá kopec Präbichl. Krásných 6 km a 600 m převýšení. Vyrazíme do něj i navzdory nepřízní počasí. Je to poměrně příjemné šlapání, od pohybu je nám horko a nevímáme déšť. Po pár desítkách minut nás těší výhledy do údolí. Na kopečky se moc dívat nemůžeme, všude je mlha a přes déšť není vidět ani ona. Asi za hodinu jsem nahoře a chvíli tam studuju historii místa. Píší tady, že v městečku, kde jsme spali, a na daném kopci umřela pěkná řádka maďarských Židů na konci války.

Sjedu pod vršek a čekám na otce. Za nějakých deset minut se ukáže. Převlečeme se a jedeme dál. Sjezd z kopce je nepříjemný, venku je zima, voda všude, cesta klouže, není nic vidět. Ve vesničce Trofaiach usedáme k teplému nápoji a cheesecaku. Venku pořád prší.

Dneska se to dost táhne. Vyrazíme a míříme k řece Mur. Přiblížíme se k ní a napojíme se na Murradweg. Jedeme jednou vesničkou za druhou, chvílemi jedeme více zastavbou než přírodou. Na 86 km se už z lehkého vysílení zastavíme na polévku a kolu. Venku zase svítí zoncna a nám začíná být, trochu ironicky, horko. Pojíme a jedeme dál. Ted už jen po stezce. Ta se více či méně blíží k řece a kopíruje meandry. Občas sjedeme mimo, abychom ušetřili metry. Těsně před cílovou destinací nám plánovači nachystali na cyklostezce překvapení, asi 200 metrový usek s 16 % převýšením. Docela by mě zajímalo, jakou ceduli by tady dal Magistrát ze Zlína ? Že by "nevhodné pro bruslaře"?

Do ubytování dorazíme okolo půl sedmé. Oba dva jsme řádně unaveni. Déšť, kopce a dlouhá trasa nám dali zabrat. Jdeme se najíst do pivovaru. A pak odpadnout. Stále držíme průměr 100 km na den.

6.etapa - 19.8.2020 - Murau - Obertauern - 60 km

Ráno vstáváme později, než je obvyklé, až po osmé. Chvilku se vzpamatovávám a vyrazíme na snidani. Opětovně standardní rakouská, tzv. Komisař Rex.

Vyjíždíme okolo půl jedenácté. Trochu jsme si odpočinuli. Nejprve jedeme rovinkou po loukách, okolo políček. Všude se seká tráva, rozprostírá po polích a sbírá do mashmallownů. Je tady krásně. Šlapeme docela svižně, občas se zvedne kopec a pak zas trochu rovinka. V jednom kopci čekám na otce a hlásí mi do vysílačky, že kolem nás projede divná skupinka. A aby ne, prve mě mine chlap na elektrohandbiku, následně asi 40 důchodců na elektrokolech a následně borec s protézou místo nohy. Vytlačíme to asi na 1200mnm a pak společně s duchnami do nejbližšího města Tamsweg.

Usedáme k obědu, trocha polévky, sálát. Otec vyjíždí asi dvacet minut přede mnou. Já ještě telefonuji do práce. Pak se obleču, zaplatím a jedu. Cesta dál vede krásnou udržovanou krajinou, už se začíná zvedat, ale pořád by se tomu dalo říkat rovina.

Fouká protivítr.

U městečka Mauterndorf se potkávám s otcem, malém jsme se minuli. Já jel přes vesnicku a otec po cestě. Zdravíme se a já mířím dál. Kousek za městečkem už začíná kopeček. Ze začátku jen zlehka a pak se pomalu s přibývajícími kilometry zvedá do nepříjemné prudkosti. Šlapu, nohy bolí, občas přestávka, napít se, kouknout na mapu, lupnout cukr a dál. Projedeme několika tunely a spoustou krásných míst a výhledů. 2,5 km před koncem už vidím první ceduli Obertauern. A další tunel a pořád stejné stoupaní. Projíždím okolo lanovek, hotelů, zavřených restaurací.

Dorazím do konce trasy někdy před pátou hodinou. Otočím se nahoře a mířím k informacím, je tam pěkné lehátko, a tak si sednu, otevru si láhev piva ze včerejška, kterou otec nenačal a čekám. Otec se objevuje asi po dvaceti minutach. Krásný, ale brutální výšlap.

Chvilí kecáme o pocitech z kopce a pak se jdeme ubytovat. V hotelu nikdo, jen obálka. Tak ji vezmeme a směle na pokoj.

Na večeři míříme do asi jediné otevřené restaurace. Zase jsem se přejedl.

7.etapa - 20.8.2020 - Obertauern - Zell am See - 85km

Vstávám ráno odpočatý, ale pořád lehce přejedený. Otec jde na snidani dřív, asi nemohl spát kvůli své plotýnce, nebo koleni, nebo kyčli nebo... já už nevím, ztrácím se.

Dame snidani, poklidíme a vyjedeme.

Čeká nás poslední etapa, nějakých 80 km a povětšinou z kopce. Nejdříve prudkého, typicky alpského a pak už pomalejšího po políčkách a vesničkách. První zastávku si dáme na nějakém 35 kilometru v místní hospůdce jíme polívku a kolu. Pak jedeme zase z kopečka až k řece Salzach. Najíždíme k ní a podél ní se kroutíme několik dalších desítek kilometrů. Voda je špinavá kvůli deštům posledních dní.

Na 70 km se zastavujeme ve vesničce Taxenbach. A tady už si dáme finální pivo. Chvilku shrnujeme cestu a debatujeme.

Jedeme dál. Údolí se otevírá a najednou jíždíme do Brücku pod cestou na Grossglockner. Pak drobná zkratka a jsme v Zell am See.

Dnešní etapa nebyla nijak zásadně náročná, jeli jsme krásnými údolími, pěkné pohledy na řeku a na občasné louky.

Už nás čeká jen den odpočinku, výšlap na Grossglockner a máme hotovo.

Závěr – 22.8.2020 – Zell am See – Törlkopf – Zell Am See – 64 km

Ve čtvrtek večer ještě dorazila mamka ze Zlína s autem a psy. V pátek jsme si dali den pauzu, odpočinek. Ráno jsme společně posnídali, chvíli jsme povykládali a naši vyrazili do Tauern Spa na koupačku. Já jsem si chvíli dáchnul a následně jsem vyrazil lanovkou na Schmittenhöhe - na lyžařský svah, na který občas jezdíme na hory.

Na kopečku jsem si dal drink, polévku a vyrazil jsem na výšlap. Nebo spíš sešlap – šel jsem totiž jen směrem dolů. Krásná procházka.

Večer jsme si sedli na pivo a chvíli vykládali, navíc dorazila švagrová Janča se skorošvagrem.

V sobotu ráno jsme se rozloučili s Jančou a Martinem, jeli dál do Innsbrucku, obléknuli jsme se na cyklo a vyrazili na Törlkopf, což je první a hlavní kopec při výstupu na Grossglockner.

Dneska jedeme ve trojce, my dva na normálních kolech, mamka na elektrobabetě. Prvních 10 km vede přes Brück, následně přes trafačku až k bráně. U trafačky si dáme povinné foto a vyrazíme vstříc kopci. Dneska už to jedu, myslím, po dvanácté. Výhodou je znalost trasy, nevýhodou je znalost trasy. Pamatuji si každou zatáčku, každou rovinku a každé útrpné místo. No, dlouhé příběhy ve zkratce: bylo to podobné jako všechny roky před tím, opět jsem standardně trpěl, ale jelo se mi docela lehce, nahoře jsem otci dal něco okolo 20 - 30 minut. Mamka se držela celou cestu přede mnou asi 200 metrů. Celou cestu jsem si říkal, že není dobré se hnát za ní, protože výkon její elektrobabety prostě nohama neutočím. A tak taky bylo. A matince došla baterka asi 3 km před koncem. Když jsem jel okolo, tak jsem se jí trochu vysmál. Ale jen trochu, nebylo to nic hrozného. Minul jsem ji, pokračoval jsem nahoru a po dosažení vrcholu jsem se otočil a sjel asi kilometr zpět na pomoc. Mamka střídavě tlačila, střídavě jela na těžkém „mrtvém kole“. Chvíli jsme šaškovali s přeseďáním z na moje kolo a pak jsme to zabalili. Mamka je tvrdák, že to došlape. Došlapala. Pak jsme společně počkali na otce. Následovalo příjemné pivo, řízek a sjezd z kopce. Dojezd byl už za deště. Mamka vytuhla hned po sprše. Večer opět drobné požívání alkoholu a spánek.

Tímto jsme víceméně ukončili celou expedici do Rakouska. Byla kratší, ale o to příjemnější. Obecně jsem velmi spokojen s tím, jak to probíhalo. Tati, díky, zase a pro jednou to byl dobrý počín. Celkový úhrn je 713 km.

Howgh, domluvil jsem.

